

Arrest

nr. 280 055 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 juli 2020.

1.2. Op 27 mei 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 19 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Tadzjiek te zijn. Bij aankomst in België verklaarde u 16 jaar oud te zijn. U leefde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Dobela, district Behsud, provincie Nangarhar. Uw familie woont nog altijd in het huis waar u heel uw leven in woonde. Ook uw grootvader en het gezin van uw oom S. wonen in datzelfde huis. U werkte niet, maar ging wel naar school.

Uw vader was kok in het hoofdkwartier van de politie van de provincie Nangarhar, gelegen in Jalalabad. Uw moeder en uw oom S. werkten als regional officers voor het Women Economic Empowerment Rural Development Program (WEERDP). Die organisatie leent geld uit aan mensen. Uw grootvader was lijfwacht bij een Zweedse organisatie, maar is al enkele maanden met pensioen.

Een tweetal weken voor uw vertrek ontving uw gezin een dreigbrief van de taliban. In de brief stond dat uw familie voor de overheid werkte en zij voor de taliban zouden moeten werken. De brief werd door uw familieleden niet echt serieus genomen.

Een week of anderhalve week later werd uw vader aangevallen door de taliban. Hij werd aan de schrijn Shabran Ara van zijn fiets gesleurd en in elkaar geslagen. Daarna werd hij in de schrijn gegooid. Uw vader moest ongeveer een week in het ziekenhuis blijven om van zijn verwondingen te herstellen. Toen uw vader terug thuis was werd besloten dat u het land moest verlaten.

Zo'n 20 of 25 dagen na uw vertrek, u bevond zich op dat moment in Turkije, werd jullie huis door de taliban aangevallen en gedeeltelijk in brand gestoken. Uw oom S. werd door een kogel geraakt in zijn hals maar overleefde het incident. Zijn zoon T. M. liep brandwonden op waar hij later aan bezweek.

U weet niet precies wanneer u uit Afghanistan vertrokken bent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u ongeveer 7 maanden onderweg te zijn geweest. Op 2 juli 2020 diende u verzoek om internationale bescherming in.

In april 2021, ongeveer een week voor u uw uitgenodiging voor uw persoonlijk onderhoud ontving, werd uw oom S. vermoord door de taliban. Hij kwam om door een autobom in Jalalabad. Hierna stopten uw ouders met hun jobs.

Eind augustus 2021 kwamen de taliban opnieuw naar uw huis. Uw vader werd daarbij geslagen.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw eigen taskara alsook de taskara's van uw beide ouders en grootvader; de werkbades van uw vader, uw moeder (WEERDP) en uw grootvader (SCA); een aanbevelingsbrief van uw grootvader (SCA); opleidingscertificaten van uw moeder; appreciatiecertificaten van uw moeder (beide WEERDP); een dreigbrief van de taliban; foto's van uw oom, neef en vader; en de envelop waarin de meeste van deze documenten u toegezonden werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, bleek uit de resultaten van een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd dat u in werkelijkheid ouder bent dan 18 jaar. Bijgevolg kunnen er op basis van uw leeftijd geen bijzondere steunmaatregelen worden toegekend.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor vervolging door de taliban. Echter slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet vooreerst worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 24 mei 2020 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar. De medische test toont aan dat u ouder bent dan 18 jaar'. Dat u nadien een taskara heeft voorgelegd waarmee u wil aantonen dat u wel degelijk 16 jaar oud bent, is geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen (CGVS, p. 3, punt 13). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden leeftijd te herstellen. Deze vaststellingen zorgen er dan ook voor dat er ernstige twijfels ontstaan omtrent de geloofwaardigheid van uw bewering dat u op het moment van uw vertrek uit Afghanistan in het negende jaar zat van het reguliere onderwijs in Afghanistan en u nooit heeft gewerkt (CGVS, p. 8-9, punt 87-88 en 99-104). Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke leeftijd en profiel, wat in ernstige mate afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat het gedrag van uw familie ernstig doet twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten. Jullie problemen begonnen toen jullie een dreigbrief kregen van de taliban. U verklaart dat jullie die dreigbrief niet serieus hebben genomen (CGVS, p. 13-14, punt 163 en 174-175). Het gaat nochtans om een dreigbrief van de taliban waarin zij duidelijke eisen formuleren en jullie familie onomwonden met de dood bedreigen. Hun eisen komen erop neer dat uw ouders, oom en grootvader met hun jobs moeten stoppen (doc. 10, vertaald). Niet alleen nemen uw familieleden de dreigbrief niet serieus, zij blijven zelfs gewoon hun jobs, die de reden zijn waarom zij gevisieerd worden, uitoefenen (CGVS, p. 15, punt 184). Gevraagd waarom jullie die dreigbrief niet serieus hebben genomen komt u niet verder dan 'dat weet ik niet' en 'als iedereen zo'n dingen serieus neemt, dan gaat niemand voor de overheid werken' (CGVS, p. 15-16, punt 186-189). Verklaringen die vanzelfsprekend niet kunnen overtuigen. Dat uw ouders, oom en grootvader – die er allemaal persoonlijk in bedreigd worden – deze dreigbrief zomaar negeren en zelfs gewoon naar hun werk blijven gaan komt weinig geloofwaardig over.

Met de incidenten die op de dreigbrief volgen blijven de beslissingen van uw familieleden vragen oproepen. In de weken en maanden na de dreigbrief worden uw gezinsleden het slachtoffer van zeer ernstige daden van geweld. Een week na de dreigbrief wordt uw vader in elkaar geslagen door de taliban (CGVS, p. 13, punt 163). Een paar weken na uw vertrek uit het land komt de taliban uw huis in brand steken, uw grootvader en oom geraken gewond, uw neef Taj Mohamad komt om (CGVS, p. 13, punt 163). Echter, ook na die twee ernstige incidenten blijven uw familieleden gewoon hun jobs uitoefenen (CGVS, p. 18, punt 226). Ze blijven bovendien ook in hetzelfde huis wonen (CGVS, p. 20, punt 242). Die keuzes vallen niet te rijmen met de ernst van de hierboven beschreven incidenten. Gevraagd dit gedrag uit te leggen verklaart u dat ze bleven werken omdat ze geen keuze hadden en geld nodig hadden. Het is ook moeilijk om ander werk te vinden. Als je stopt met werken voor de overheid kan je ervan verdacht worden een spion te zijn. Ze bleven in hetzelfde huis wonen omdat niemand je een huis wil verhuren als je problemen hebt. Op een andere plek zouden ze trouwens ook gevonden worden (CGVS, p. 20-22, punt 241-242 en 258-264). Die verklaringen, waarmee u de keuzes van uw familieleden probeert uit te leggen, kunnen geenszins overtuigen.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over hoe uw familieleden omgingen met de dreigbrief die zij ontvingen en hoe zij gewoon naar hun werk bleven gaan en in hetzelfde huis bleven wonen na enkele zeer ernstige aanvaringen met de taliban. Pas na de dood van uw oom S. stopten uw ouders met hun jobs (CGVS, p. 18 en 22, punt 225-226 en 266). Uw familie woont wel nog altijd in hetzelfde huis (CGVS, p. 7, punt 66-68) en is daar klaarblijkelijk zelfs blijven wonen nadat de taliban de macht in Afghanistan hadden overgenomen (mail advocaat d.d. 4/10/2021).

Wat betreft de dreigbrief van de taliban, doen verschillende van uw verklaringen overigens vragen rijzen. Zo slaagt u er amper in iets over de inhoud van de brief te vertellen. U verklaart dat er in staat dat uw

familie voor de overheid werkt en ze voor de taliban moeten komen werken en dat er ook iets in staat over geld en leningen van joden. Gevraagd of er nog iets in staat, stelt u dat dat misschien zo is, maar u de brief niet echt gelezen hebt omdat hij moeilijk te lezen is (CGVS, p. 15, punt 177-180). Dat u de inhoud van deze dreigbrief, een document dat u zelf neerlegt ter staving van uw asielerzoek, niet beter kent getuigt van een desinteresse in uw eigen asielproblematiek die moeilijk in overeenstemming valt te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Dat uw moedertaal Dari is (CGVS, p. 4, punt 19) en de brief in het Pashtou opgesteld is (CGVS, p. 22, punt 275), doet geen afbreuk aan die vaststelling. U verklaart namelijk ook Pashtou te kunnen spreken en gaf aan dat u die taal hebt geleerd op school (CGVS, p. 4, punt 20-22). Per slot van rekening had u zich ook bij andere mensen, in de eerste plaats uw familieleden, kunnen informeren naar de inhoud van de brief.

Wat betreft de dreigbrief moet ook opgemerkt worden dat hij op 24 augustus 2019 geschreven is (doc. 10). Uw vader werd tussen een week en anderhalve week na het binnenkomen van de brief in elkaar geslagen (CGVS, p. 15, punt 190), anderhalve week à twee weken later bent u uit naar België vertrokken (CGVS, p. 12, punt 156). U bent volgens die verklaringen ten laatste eind september 2019 uit Afghanistan vertrokken. Na een reis van ongeveer zeven maanden kwam u in België aan, hier diende u op de dag dat u aankwam al een asielaanvraag in, zo verklaart u (DVZ, Verklaring DVZ, p. 12-13, vraag 32). Uw verzoek om internationale bescherming zou volgens die verklaringen ongeveer eind april 2020 moeten aangevraagd zijn. Uw verzoek dateert echter van 2 juli 2020. Dat verschil van ruim twee maanden doet vragen rijzen over uw ware tijdstip van vertrek, en dus hoe lang u tijdens de problemen nog ter plaatse was, of over uw verklaringen over uw reis naar België. Bovendien herinnert u zich niet wanneer jullie de dreigbrief ontvingen (CGVS, p. 15, punt 181), noch in welke jaar en maand u vertrokken bent (CGVS, p. 13, punt 157). Hetgeen gezien de duidelijke datering op de brief vreemd overkomt en opnieuw uw beperkte inhoudelijke kennis van de brief aantoon. Ook dient hierbij verwezen te worden naar bovenvermelde informatie over corruptie bij officiële Afgaanse documenten. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Vervolgens moet worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd over het incident waarbij uw vader werd geïd door de taliban toen hij van zijn werk naar huis terugkeerde. Zo verklaart u aanvankelijk tot twee keer toe dat de taliban uw vader uit een wagen haalden, hem in elkaar sloegen en vervolgens in een schijn hebben gegooit (CGVS, p. 13 en 16, punt, 163 en 191). Toen u vervolgens werd gevraagd hoe uw vader precies uit die wagen werd gehaald, stelde u plots dat hij van zijn fiets werd gehaald. Erop gewezen dat u voordien steeds had verklaard dat uw vader uit een wagen was gehaald, stelde u vreemd genoeg dat u voordien enkel had gezegd dat uw vader ergens was uitgehaald, maar dat u niet had gezegd waar hij uit was gehaald (CGVS, p. 16, punt 192-193). Die verklaring volstaat echter geenszins om bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen. Daarbij moet tevens gewezen worden op tegenstrijdige verklaringen wat betreft de dood van uw oom S.. Hij werd enkele weken voor uw persoonlijk onderhoud gedood (CGVS, p. 6, punt 56-59). U verklaart tijdens uw vrije relaas dat hij werd doodgeschoten (CGVS, p. 13, punt 164). Later, bevraagd over dit incident, verklaart u dat uw oom door een autobom is omgekomen (CGVS, p. 18, punt 227). Dergelijke tegenstrijdigheden doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts is het, gelet op de profielen van uw ouders en uw oom, opmerkelijk dat u beweert dat de taliban uw ouders en oom willen rekruteren als strijders (CGVS, p. 20, punt 249-250). De taliban zal hen trainen en tot strijders maken, verklaart u, zelfs uw moeder. Gevraagd waarop u zich baseert stelt u louter dat ze dat daar echt, dagelijks, doen (CGVS, p. 20-21, punt 253-255). Die uitleg weet allerminst te overtuigen. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. De door u geschetste context waarbij (vrouwelijke) politieke tegenstanders onder dwang bij de taliban worden ingelijfd en worden opgeleid tot strijders is dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat de situatie van uw familie afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban. Wat deze verklaringen betreft dient dus een gebrek aan plausibiliteit te worden opgemerkt. Bovendien haalt de taliban nergens iets dergelijks aan in de dreigbrief (doc. 10).

Ten slotte houdt het weinig steek dat enkel u zou vertrekken. Het zijn uw ouders, uw oom S. en uw grootvader die bepaalde jobs uitoefenden en door de taliban bedreigd werden (CGVS, p. 13, punt 163 en

doc. 10). Uw vader werd een week nadat jullie de dreigbrief ontvingen in elkaar geslagen. Toen hij hersteld was, besliste hij dat u moest vertrekken om geen problemen te krijgen (CGVS, p. 13, punt 163). Gevraagd waarom u bent vertrokken en de rest van de familie is gebleven verklaart u dat het beter is dat een persoon vertrekt en later de rest helpt, u was de oudste. Erop gewezen dat u geen direct gevaar liep en het uw familieleden waren die voor de overheid werkten, verklaart u dat zij het hoofd van de familie waren en moesten blijven om voor de anderen te zorgen, zij konden niet zomaar vertrekken (CGVS, p. 20, punt 256-257). U slaagt er daarmee niet in op een overtuigende manier te verklaren waarom u het land verliet en uw geviseerde familieleden gebleven zijn. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u zelf gevisceerd werd. In de dreigbrief worden uw ouders, oom en grootvader allemaal bij naam genoemd en bedreigd, u niet (doc. 10). Het is merkwaardig dat er enkel voor u maatregelen werden genomen terwijl de gevisceerde personen tot lang na uw vertrek hun jobs bleven uitoefenen en zelfs nog steeds in hetzelfde huis wonen. Dat zij moesten achterblijven om voor de anderen te zorgen kan vanzelfsprekend niet overtuigen als verklaring.

De mailcorrespondentie die uw advocaat ons op 4 oktober 2021 bezorgde en waarin u verklaart dat de taliban eind augustus 2021 naar het huis van uw familie zijn gegaan en daar uw vader hebben geslagen, is geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit uw eerdere verklaringen was al gebleken dat u er niet in geslaagd was de voorgehouden vervolging van uw familieleden door de taliban aannemelijk te maken. Wat betreft de foto's van uw gewonde vader moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit deze foto's geenszins worden afgeleid in welke omstandigheden uw vader die verwondingen heeft opgelopen.

Zelfs indien dit incident volledig apart zou worden bekeken van de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten die uw familie voorafgaand aan de machtsovername van de taliban heeft meegemaakt en er geloof zou worden gehecht aan uw bewering dat de taliban eind augustus 2021 naar jullie woning zijn gekomen en daar uw vader hebben geslagen, moet worden opgemerkt dat daaruit geenszins blijkt dat u of uw overige familieleden iets te vrezen hebben van de taliban. Zelfs uw moeder, die in het verleden actief was bij een organisatie die gelinkt was aan de Afghaanse overheid, hebben zij daarbij volledig met rust gelaten. Nergens uit uw verklaringen blijkt aldus dat u een gegronde individuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk weet te maken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 27.05.2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. De taskara's van uw familieleden bevatten louter informatie over hun identiteit, die niet meteen ter discussie staat; De badges en andere documenten met betrekking tot het werk van uw ouders en grootvader doen ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling, daar de jobs van die familieleden niet meteen ter discussie staan. Hierbij wordt wel opgemerkt dat de data op één van de certificaten van uw moeder enkele inconsistenties bevatten. Zo werd het attest waarin staat dat uw moeder sinds 1 november 2018 in dienst was bij WEERDP en dat werd ondertekend op 28 december 2020, vreemd genoeg reeds opgemaakt op 25 oktober 2018. In één van de opleidingsattesten van uw moeder wordt in de hoofding dan weer verwezen naar het 'Ministry of Rural Rural Rehabilitation and Development'. ; U legt verder ook foto's neer van uw oom en neef. U wil ermee aantonen dat zij gewond, of in het geval van uw oom zelfs dood, zijn. Uit de betreffende foto's op zich kan niet afgeleid worden dat het om uw familieleden gaat, laat staan dat wat te zien is op de foto's verbonden is aan uw verklaringen. Documenten kunnen trouwens louter een

geloofwaardig asielrelaas te ondersteunen. Op zichzelf kunnen zij geen ongeloofwaardige asielmotieven herstellen; De enveloppe toont louter aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus. afghanistan. veiligheidssituatie 20220505.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betoogt vooreerst dat het niet klopt dat hij gelogen zou hebben over zijn leeftijd. Hij heeft de leeftijd vermeld die op zijn Taskara staat en zoals door zijn ouders is meegedeeld. Hij stelt dat zijn ouders nog steeds het best geplaatst zijn om te weten wanneer verzoeker geboren is en hoe oud hij is. Verwerende partij mag dan wel beweren dat een test een ander resultaat aangeeft, maar dat betekent niet dat verzoeker hierdoor zijn leeftijd zal aanpassen of dat hij hierover gelogen heeft. Met betrekking tot het gedrag van zijn familie, stelt verzoeker dat verwerende partij alles in zijn context dient te bekijken en dat het gezin diende te overleven. Zij beseften dat het werk bepaalde risico's met zich bracht maar daarom veranderden zij het patroon en gingen maar sporadisch werken om de risico's te beperken. Zij konden niet met het hele gezin verhuizen en opnieuw een leven opbouwen elders in een land dat onder de macht van de taliban stond. Aangaande de dreigbrief werpt verzoeker op dat de moedertaal van verzoeker Dari is en de dreigbrief in het Pashtou en hij de brief niet kon lezen omdat hij de taal niet begrijpt. Hij heeft de inhoud ervan gevraagd aan zijn familie maar kent de exacte bewoordingen niet. Verzoeker meent verder dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt en tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn. Dat de tolk bepaalde zaken niet altijd correct vertaalt kan niet aan verzoeker verweten worden en hij stelt dat hij dit na confrontatie ook uitgeklaard heeft. Verzoeker stelt dat hij de oudste zoon van het gezin was en vroeg of laat gevisieerd zou zijn door de taliban en zijn ouders daarom beslisten dat hij moest vertrekken. De rest van de familie kon niet weg en ze deden alles wat kon om verzoeker in veiligheid te brengen. Hij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat dergelijke manier van redeneren het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker zet uiteen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan en hij moet erkend worden als vluchteling. Hij stelt dat de situatie in Afghanistan drastisch veranderd is en onder de controle van de taliban is gekomen. Objectieve landenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen verwesterde Afghanen en de preciaire veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 nog verergerd en er is geen sprake meer van een intern vluchtalternatief. Verwerende partij stelt de zaken zeer rooskleurig voor terwijl de taliban met ijzeren hand regeert en geen tegenstand of kritiek duldt. Verzoeker verwijst naar de UN High Commissioner for Human Rights die haar bezorgdheid uitte (United Nations Human Rights, Office of the High Commissioner, 24 augustus 2021, beschikbaar

op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27406&LangID=E>) en het rapport van de Danish Immigration Service van september die de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt en stelt dat het niet opgaat te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn (Country of Origin Information, *Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals*, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2060188/Afghanistan_Targetedindiv_FINAL.pdf).

Bovendien motiveert verwerende partij compleet naast de kwestie en houdt zij geen rekening met het profiel van verzoeker die bijna 2 jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Voor deze personen is de situatie in Afghanistan zeer gevaarlijk geworden, betoogt verzoeker die verwijst naar UNHCR "*Position on returns to Afghanistan*", Augustus 2021, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>, (p. 2, 3). Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest XY van het Hof van Justitie van 9 september 2021 waaruit volgens hem volgt dat de toetsing van de ontvankelijkheid beperkt moet zijn, het arrest "LH" van 10 juni 2021 en het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en wijst er op dat in het nieuw rapport van Nansen (stuk 3) wordt gesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker stelt vervolgens dat Nansen van mening is dat de strikte interpretatie van de sharia onder het taliban bewind een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan en dat het erg moeilijk is voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen. Nansen wijst er evenwel op dat vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin toekomstgericht moet beoordeeld worden en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is. Onder verwijzing naar verschillende bronnen en in het bijzonder NANSSEN Note, 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" (oktober 2021), p. 14; een Amnesty International rapport, UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2019 en B. ROGGIO, "*taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'*", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/taliban-denounces-deviantbeliefs-including-satanicwestern-and-disbelieving-ideologies.php>, betoogt verzoeker dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als afvalligen of ongelovigen, spionnen en verraders. Hij stelt dat hij al 2 jaar in België is, volledig geïntegreerd en enkel nog de Westerse waarden deelt. Hij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat dergelijke manier van redeneren het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij minstens voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Hij stelt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar het schrikbewind van vroeger en citeert de woordvoerder van de taliban en de Danish Immigration Service in een rapport van september 2021, de EASO "*Country Guidance note*" van december 2020 (Danish Immigration Service, *Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals*, September 2021, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2060188/Afghanistan_Targetedindiv_FINAL.pdf, p. 17; EASO, *Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note*, December 2020, 101 beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf, p.) en het Nansen rapport (p. 34-35). Verzoeker stelt dat de taliban een parallel rechtsstelsel hanteert dat gebaseerd is op de strikte interpretatie van de Sharia wat volgens UNAMA leidt tot wrede en onmenselijke straffen. Verzoeker betoogt tenslotte dat sinds de overname door de taliban reeds 400 burgers zijn gedood en dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt (<https://www.hln.be/buitenland/bijna-400-afghaanse-burgers-gedood-sinds-machtsovernametaliban-a25b43db/>). Verzoeker meent dat verwerende partij bezwaarlijk kan beweren dat verzoeker terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. NANSSEN Note, 3-21, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek (oktober 2021).

3. Nota's en aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt op 8 juli 2022 een Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure neer waarin zij ingaat op de grieven in het verzoekschrift en in wezen het gelijk van haar beslissing toelicht. Zij wijst er ook op dat, hoewel hiernaar wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, de landeninformatie inzake rekrutering door de taliban niet fysiek werd opgenomen in het administratieve

dossier en brengt de internetlink bij voor het rapport EASO “*Recruitment by armed groups*” (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) van september 2016. Verzoeker heeft op 5 augustus 2022 meegedeeld bezwaar te maken tegen de behandeling via de louter schriftelijke procedure.

3.2. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 5 oktober 2010 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te*

verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig van de provincie Nangarhar, legt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS onder meer zijn Taskara neer alsook de Taskara's van zijn beide ouders en zijn grootvader (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 t.e.m. 4). In de bestreden beslissing wordt de bewijswaarde van de eigen Taskara van verzoeker als bijzonder relatief bestempeld omdat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Afghaanse 'officiële' documenten zeer gemakkelijk kunnen verkregen worden. Verder wordt in dit verband er ook op gewezen dat uit een leeftijdsonderzoek is gebleken dat verzoeker ouder is dan 18 jaar

en dat de Taskara waarmee hij wil aantonen dat hij 16 jaar oud is, niet in staat is om deze vaststellingen te wijzigen en dat het document niet volstaat om de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden leeftijd te herstellen. Verzoeker betwist dat verzoeker zou gelogen hebben over zijn leeftijd en stelt dat hij enkel de leeftijd heeft vermeld zoals die door zijn ouders is meegedeeld. Dat de leeftijdstest een andere resultaat geeft, betekent volgens verzoeker niet dat hij hierover gelogen heeft. Uit het voorgaande blijkt dat, hoewel er betwisting bestaat over de vraag of verzoeker al dan niet gelogen heeft over zijn werkelijke leeftijd, verzoeker de uitkomst van de leeftijdstest niet betwist en verder ook niet betwist dat Afghaanse officiële documenten makkelijk te verkrijgen zijn, wat ook blijkt uit de door verwerende partij neergelegde COI Focus, *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update). Voorts kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat verwerende partij betwist dat verzoeker over de Afghaanse nationaliteit beschikt, noch dat hij afkomstig is van Nangarhar.

5.3. Met betrekking tot de betwisting inzake verzoekers verklaringen over zijn leeftijd, stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn registratie verklaarde dat hij geboren is op 20 maart 2004 en dat naar aanleiding van de door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ') geuite twijfel over zijn leeftijd een leeftijdsonderzoek werd aangevoerd en dat op basis daarvan verzoekers leeftijd op 23 juli 2020 werd bepaald op 20.25 jaar met een standaarddeviatie van 1, 6 jaar en op basis daarvan door de Dienst Voogdij wordt beschouwd als ouder dan 18 jaar. Uit de COI Focus, *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021, dat de periode voor de machtsovername door de taliban betreft, blijkt dat verschillende bronnen rapporteren over corruptie en fraude zoals het betalen van steekpenningen bij het verkrijgen van officiële Afghaanse identiteitsdocumenten zoals identiteitskaarten en paspoorten. Mogelijke oorzaken volgens bepaalde bronnen zijn het feit dat de meeste documenten geen veiligheidskenmerken bevatten en dat het verkrijgen van documenten gedecentraliseerd werd naar het provinciale niveau. Authentieke documenten kunnen verkregen worden op basis van valse documenten en vervalste documentatie en er wordt gesteld dat dit vooral in het geval van de taskara of Afghaanse identiteitsbewijs problematisch is omdat het een primair document is dat wordt gebruikt om andere documenten aan te vragen. De Afghaanse overheid heeft in voorbije jaren enkele specifieke maatregelen genomen die de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten op lange termijn kunnen verbeteren, waaronder de introductie in 2018 van de elektronische taskara, waarvan de uitgifte bij afsluiting van de COI Focus voornamelijk beperkt blijft tot Kabul en enkele andere grote steden. De papieren taskara blijft volgens de COI Focus het meest gebruikte type identiteitsdocument (COI Focus, p. 25-26). De Raad kan verwerende partij bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat aan de door verzoeker neergelegde Taskara weinig bewijswaarde kan worden toegekend in het licht van de hierboven vermelde informatie. Verzoeker brengt ook geen objectieve informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde geboren te zijn op 20 maart 2004 bij de registratie bij de DVZ in augustus 2020 en zijn eigen taskara pas een jaar later neerlegde op 25 mei 2021. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij niet weet in welk jaar hij is geboren en, dat hij na het leeftijdsonderzoek meerderjarig is verklaard, dat hij *“niet goed weet hoeveel mijn leeftijd is nu. Op mijn taskara stond dat ik 16 jaar was”* (notities PO, p. 3). Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker bij de DVZ een exacte geboortedatum opgeeft, maar tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart zijn geboortejaar niet te weten. Verzoeker biedt hiervoor geen enkele plausibele verklaring. Dat hij zijn leeftijd heeft vermeld zoals deze hem door zijn ouders was verteld, zoals verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, doet hier geen afbreuk aan. Verzoekers verklaring dat hij op het ogenblik van zijn vertrek in het negende jaar zat van het reguliere onderwijs in Afghanistan, komt door deze bevindingen eveneens op losse schroeven te staan, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist dit laatste niet op grond van concrete elementen.

De Raad besluit dat op basis van het voorgaande dat verwerende partij redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat deze vaststellingen in de aangegeven mate afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier komt de Raad verder tot de vaststelling dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen van zijn familie met de taliban niet aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een geïntenseerde vrees voor de taliban.

5.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familieleden en met name zijn ouders en grootvader door de taliban zouden zijn geïntenseerd omwille van het feit dat zij voor respectievelijk de WEERDP, de Afghaanse politie en voor een Zweedse organisatie werkten. Verzoeker verklaart dat zijn moeder samen met zijn oom langs vaderszijde bij WEERDP werkte, een organisatie die leningen gaf aan groepen personen om materiaal voor een bedrijf te kopen. Hij licht toe dat zij een regionale medewerker was en naar andere dorpen ging, dat het kantoor in Jalalabad lag en dat het een overheidsdienst is die tot behoort tot het ministerie van plattelandsontwikkeling (notities PO, p. 11-12).

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn verklaringen met betrekking tot het werk van zijn moeder de badge van zijn moeder bij WEERDP neer, certificaten van opleidingen die zijn moeder heeft gevolgd en een aanbevelingsbrief van de WEERDP voor zijn moeder (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6, 9 en 10). Hieruit blijkt dat WEERDP staat voor *“Women Economic Empowerment Rural Development Program”* en onderdeel is van het Ministry of Rural Rehabilitation & Development. Zoals vastgesteld in de bestreden beslissing bevat één van de opleidingsattesten in de hoofding *“Ministry of Rural Rural (...)”*. In zoverre deze fout een indicatie kan zijn van het frauduleus karakter van het document, kan gelet op de Afghaanse context evenwel niet worden uitgesloten dat het om een loutere typefout zou kunnen gaan. De Raad stelt met de verwerende partij vast dat het attest van het MRRD waarin wordt bevestigd dat mevrouw S. D/O G.F. bij WEERDP werkt als Provincial entreprise Facilitator sinds 1 november 2020 voorzien is van een handtekening en handgeschreven datum 28/12/2020 en dat het document de geprinte datum 25-October-18 vermeldt. Indien aangenomen kan worden dat dit laatste verwijst naar de datum 25 oktober 2018, betekent dit dat het attest zou zijn opgemaakt voor de datum van indiensttreding van de betrokkene, wat op zijn minst vreemd te noemen is. Bovendien ligt ook geen logische verklaring voor van het feit dat het document de handgeschreven datum 28/12/2020 bevat en met daarboven de handtekening van de WEERDP manager die het attest opstelde, wat suggereert dat het document op die datum zou zijn getekend (stuk 10). Verder is de naam die op dit en de andere door verzoeker neergelegde documenten (behalve één) voorkomt niet de naam die door verzoeker werd opgegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Deze laatste naam komt wel voor op het certificate of completion uitgegeven door de Organisation for Social Development & Legal Rights Afghanistan dat door verzoeker werd neergelegd, maar op dit document is deze naam met de hand ingevuld.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde documenten in zekere mate verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn moeders activiteiten voor WEERDP ondersteunen en dat verwerende partij op zich de job van verzoekers moeder niet meteen ter discussie stelt. Ook moet worden vastgesteld dat verzoeker in staat is toelichting te geven bij de aard van zijn moeders werk voor WEERDP. Evenwel blijft voor de Raad onduidelijkheid bestaan over de vraag hoe lang zijn moeder voor dit departement gewerkt heeft.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen zijn vader 3,5 tot 4 jaar kok was in het hoofdkantoor van Afghaanse politie maar in april 2021 stopte met dit werk omdat zijn broer door de taliban gedood werd en dat zijn grootvader voor een Zweedse Organisatie werkte als bewaker maar sinds begin 2021 met pensioen ging (notities PO, p. 6). Hij legt een werkbadge op naam van G.J. voor, geldig tot 31 december 2019 en een aanbevelingsbrief van het Swedish Committee for Afghanistan voor van 10 juni 2020, waarin wordt gesteld dat G.J. S/o Mr. G.H. bij het Committee werkte van 1 januari 2006 tot 10 juni 2019 op het Jalalabad Regional Management Office. De authenticiteit van de door verzoeker bijgebrachte respectievelijke werkbades van zijn vader en grootvader alsook de aanbevelingsbrief met betrekking tot verzoekers grootvader wordt niet betwist door verwerende partij en ondersteunen verzoekers verklaringen dat zijn vader voor de politie en zijn grootvader voor een Zweedse organisatie werkte. Zo uit de documenten met betrekking tot zijn grootvader niet kan blijken dat hij begin 2021 met pensioen ging, zoals hij beweert, kan wel aangenomen worden dat zijn grootvader tot juni 2019 en dus meer dan 13 jaar voor een Zweedse organisatie in Jalalabad werkte.

Zo kan worden aangenomen dat zijn ouders en grootvader een zekere periode voor een internationale organisatie en voor de Afghaanse overheid hebben gewerkt voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat zij door de taliban werden gevisieerd. Zijn verklaringen hierover zijn immers, gelet op de door hem geschetste context, weinig geloofwaardig.

Zo zouden zijn familieleden volgens verzoekers verklaringen een dreigbrief hebben ontvangen van de taliban waarin stond *“jullie werken allemaal voor de overheid. We willen dat jullie ook voor ons komen werken”*. Gevraagd wat er nog in stond verklaart verzoeker *“Er staat nog in dat jullie geld van joden en zo geven. Maar ik heb ook niet helemaal goed die dreigbrief goed gelezen. Maar er staat ook iets in over de leningen van geld van joden”* (notities PO, p. 15). Zijn familieleden zouden de brief niet erg serieus genomen hebben, maar toen zijn vader werd aangevallen een week of anderhalve week later zou beslist zijn dat verzoeker moest vertrekken. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zelf aangeeft dat hij de brief niet goed gelezen heeft en ook stelt dat hij een deel ervan niet kon lezen omdat het moeilijk was om te begrijpen. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zijn moedertaal Dari is maar ook Pashtu en Dari Farsi spreekt (notities PO, p. 4) en dat hij het Pashtu in zijn dorp en op school heeft geleerd. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker vlotter Dari dan Pashtu zou lezen, dan nog kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker zelf aangeeft dat hij de brief niet goed gelezen heeft en verder ook slechts bij benadering kan vertellen wat er zou instaan. Indien de dreigbrief en de fysieke mishandeling van zijn vader daadwerkelijk de aanleiding zouden zijn geweest van zijn vertrek uit Afghanistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer kennis zou hebben van de inhoud van de dreigbrief en dat hij, indien hij een deel daadwerkelijk niet zou kunnen lezen, zijn familieleden zou

gevraagd hebben hem de inhoud ervan toe te lichten. In het verzoekschrift wordt slechts herhaald dat zijn moedertaal Dari is en dat hij de dreigbrief niet kan lezen omdat hij de taal niet begrijpt. Daarmee weerlegt verzoeker geenszins de pertinente motieven in de bestreden beslissing hierover en biedt hij geen plausibele verklaring voor het feit dat hij de inhoud van de brief niet goed kent, terwijl hij deze brief zelf neerlegt en een belangrijke drijfveer was om Afghanistan te verlaten. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker de inhoud van de brief heeft gevraagd aan zijn familieleden maar de exacte bewoordingen niet kent, kan de Raad slechts vaststellen dat dit evenmin kan verklaren waarom hij de inhoud van de brief niet in meer detail kent en de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slechts lijkt te versterken aangezien hij zijn familieleden hierover verder bevraagd zou hebben, maar nog steeds niet precies weet wat er in staat. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over het startpunt van de bedreigingen. Bovendien, werd de dreigbrief blijkens de bestreden beslissing op 24 augustus 2019 geschreven en verklaart verzoeker dat hij ongeveer twee weken nadat zijn vader werd aangevallen, een gebeurtenis die op zijn beurt ongeveer anderhalve week nadat zij de dreigbrief kregen, heeft plaatsgevonden. Hieruit volgt in elk geval dat verzoeker in 2019 uit Afghanistan moet zijn vertrokken, terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij niet weet in welk jaar of welke maand hij vertrokken is en zich niet herinnert wanneer de familie deze brief ontving (notities PO, p. 12-13). Dit valt uiteraard niet te rijmen met de vaststelling dat de dreigbrief een datum vermeldt. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing komt dit vreemd over en toont dit nogmaals verzoekers beperkte inhoudelijke kennis van de brief aan, een pertinente vaststelling die in het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt betwist.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over één van de kernaspecten van zijn verklaringen, met name de aanval op zijn vader toen hij van zijn werk naar huis terugkeerde. Waar verzoeker eerst tot tweemaal toe verklaarde dat hij uit een wagen werd gehaald door de taliban (*“hij werd dan uit de wagen gehaald en door de taliban werd hij dan in elkaar geslagen”*, notities PO, p. 13 en *“Mijn vader kwam van zijn werk, bij die schrijn werd hij uit de wagen gehaald en in elkaar geslagen”*, notities PO, p. 16), verklaarde hij, gevraagd of hij uit een wagen werd gehaald *“Nee vanop een fiets (...)”* en geconfronteerd met zijn vorige verklaringen *“Ik heb het gewoon gezegd dat het uitgehaald was, maar ik heb niet gezegd van wat. Maar hij was met de fiets”* (notities PO, p. 16). De vaststelling dat hij inconsistente verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin zijn vader werd aangevallen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Vervolgens moet worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd over het incident waarbij uw vader werd gevisieerd door de taliban toen hij van zijn werk naar huis terugkeerde. Zo verklaart u aanvankelijk tot twee keer toe dat de taliban uw vader uit een wagen haalden, hem in elkaar sloegen en vervolgens in een schrijn hebben gegooid (CGVS, p. 13 en 16, punt, 163 en 191). Toen u vervolgens werd gevraagd hoe uw vader precies uit die wagen werd gehaald, stelde u plots dat hij van zijn fiets werd gehaald. Erop gewezen dat u voordien steeds had verklaard dat uw vader uit een wagen was gehaald, stelde u vreemd genoeg dat u voordien enkel had gezegd dat uw vader ergens was uitgehaald, maar dat u niet had gezegd waar hij uit was gehaald (CGVS, p. 16, punt 192-193). Die verklaring volstaat echter geenszins om bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen. Daarbij moet tevens gewezen worden op tegenstrijdige verklaringen wat betreft de dood van uw oom S.. Hij werd enkele weken voor uw persoonlijk onderhoud gedood (CGVS, p. 6, punt 56-59). U verklaart tijdens uw vrije relaas dat hij werd doodgeschoten (CGVS, p. 13, punt 164).*

Later, bevraagd over dit incident, verklaart u dat uw oom door een autobom is omgekomen (CGVS, p. 18, punt 227). Dergelijke tegenstrijdigheden doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.” De Raad stelt vast dat verzoeker deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet weet te weerleggen. Dat de tolk niet correct zou hebben vertaald, zoals verzoeker voor het eerst in het verzoekschrift opwerpt ter verklaring, kan door de Raad niet als een ernstig verweer worden beschouwd. Verzoeker werd bijgestaan door een tolk Dari, zoals door verzoeker gevraagd. Verzoeker bevestigt zowel bij aanvang als op het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij de tolk goed begrijpt (notities PO, p. 3, 22) en uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoeker heeft aangegeven problemen te hebben met de tolk of dat er zich communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker toont niet aan dat de tolk zijn initiële verklaringen niet correct zou hebben vertaald, te meer nu verzoekers verklaring na confrontatie met zijn eerdere verklaringen weinig steek houdt.

De Raad acht het verder, in navolging van de bestreden beslissing, weinig aannemelijk dat verzoeker, die uiteindelijk nooit zelf rechtstreeks belaagd werd en ook in de dreigbrief niet wordt genoemd in tegenstelling tot zijn vader, moeder, oom en grootvader; als enige van de familie Afghanistan ontvluchtte, terwijl zijn familieleden - die rechtstreeks en fysiek bedreigd werden en daardoor in het ziekenhuis belandden en

wiens huis in brand zou gestoken zijn wat tot de dood van zijn neef zou geleid hebben - niet alleen steeds in Afghanistan zijn gebleven, maar ook in hetzelfde huis bleven wonen (notities PO, p. 20-22). Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers familie de dreigbrief aanvankelijk niet serieus nam en daarom gewoon bleef doorwerken, is het evenwel niet aannemelijk dat zij, zelfs na de ernstige incidenten die verzoeker vermeldt, met name de aanslag op zijn vader en de brandstichting in hun huis, gewoon in het huis bleven wonen. Indien zijn familieleden daadwerkelijk op de door verzoeker beschreven manier zouden bedreigd en aangevallen zijn omwille van hun werk voor de overheid en internationale organisaties en om hen te dwingen de taliban te vervoegen, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij eveneens zouden trachten Afghanistan te verlaten of minstens tijdelijk hun woning te verlaten. Het feit dat zij volgens verzoeker steeds in dezelfde woning bleven wonen kan niet overtuigen en ondermijnt verder de door hem aangehaalde problemen van zijn familieleden. Verder stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen nergens kan blijken dat hij rechtstreeks geïnterviewd werd door de taliban en herhaalt dat hij evenmin genoemd wordt in de door hem neergelegde dreigbrief. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft de pertinente motieven hierover in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen weet te weerleggen. Dat hij de oudste zoon is en vroeg of laat geïnterviewd zou worden door de taliban is een loutere bewering die verder geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat de andere familieleden die wel direct geïnterviewd en belaagd zouden zijn, steeds in de woning zijn blijven wonen en niet minstens tijdelijk het huis verlieten, niettegenstaande de ernst van de aanvallen die zij te verduren kregen. Dat de rest niet kon vertrekken omdat ze niet alles konden achterlaten en zij niet elders konden verhuizen en een nieuw leven opbouwen, zoals verzoeker betoogt doet hieraan evenmin afbreuk.

Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten, met name de foto's van verzoekers neef, oom en vader (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 12, 13 en 15) kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid om welke personen het gaat en of zij verwant zijn aan verzoeker, noch waar en wanneer zij zijn genomen, laat staan hoe zijn verband zouden houden met de door verzoeker voorgehouden en hierboven besproken feiten.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, en in acht genomen het geheel van zijn individuele omstandigheden en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

5.4. Verzoeker voert verder aan dat na de machtsovername door de taliban er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen. Verzoeker wijst er op dat hij 2 jaar in België verblijft en betoogt, onder verwijzing naar een rapport van Nansen, een rapport van Amnesty International en de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 30 augustus 2019, dat hij een specifiek risico loopt op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering en dat uit verschillende bronnen blijkt dat Afghanen die uit het Westen terugkeren door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders.

In zoverre verzoeker hieruit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin afleidt, wijst de Raad op het volgende.

5.4.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;*". Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

5.4.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

5.4.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *"Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk"*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

5.4.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesaties”* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale

analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag

geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

5.4.5. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden,

in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu wordt in het verzoekschrift gewezen op de hogervermelde rapporten en op het feit dat verzoeker twee jaar in België verblijft. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij bij IVAGO en in een restaurant werkt en Nederlandse les heeft gevolgd. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en zijn verblijf zijn in België, maakt de verzoeker die nog maar 2 jaar in België is en zijn vormende jaren grotendeels in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Ook verzoekers verklaring ter terechtzitting dat hij voor IVAGO werkt en in een restaurant en dat hij Nederlandse les heeft geleerd, elementen waarvan hij overigens geen documenten bijbrengt, volstaat niet om aan te tonen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zal worden gepercipieerd in Afghanistan of niet meer in staat zou zijn zich aan het waardenpatroon en culturele normen in zijn land van herkomst te houden. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie inzake volgende verzoeken, is deze niet dienstig nu het *in casu* verzoekers eerste beschermingsverzoek betreft. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad van 27 november 2020, kan de Raad volstaan met er op te wijzen dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker evenmin aantoonst dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker maakt gedurende de procedure geen gewag van concrete elementen of aanwijzingen dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoet, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt de verzoeker, zoals hierboven uiteengezet niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering omwille van zijn verblijf in het buitenland. In zoverre verzoeker in algemene termen verwijst naar de mensenrechtenschendingen die plaatsvinden onder het huidige talibanbewind en daarvoor verwijst naar algemene landenrapporten waaruit blijkt dat de taliban een parallel rechtstelsel hanteert dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia en onmenselijke en vernederende straffen hanteert, kan eveneens verwezen worden naar bovenstaande analyse over de toepassing van de Sharia door de taliban. Zo hieruit blijkt dat dit tot mensenrechtenschendingen kan leiden, wijst de Raad er op dat verzoeker niet kan volstaan met een algemeen en hypothetisch betoog zonder concreet aannemelijk te maken dat en waarom hij aan dergelijke behandeling dreigt onderworpen te worden. Het komt aan verzoeker toe het reële risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken en de Raad kan slechts

vaststellen dat hij hierin niet slaagt met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de toepassing van de sharia.

6.3. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het

versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na augustus 2021, kan de Raad slechts vaststellen hij verder geen enkele concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat de huidige humanitaire situatie wel veroorzaakt zou zijn door het intentioneel handelen of nalaten te handelen door actoren in de zin van de hogervermelde rechtspraak, en dat bijgevolg verzoeker hiermee niet aantoonbaar dat deze situatie onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet rekening worden gehouden met het arrest *Elgafaji* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties. In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden ((HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, punt 30). De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen

en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het RF, ISKP of onbekenden) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de

systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Het in het verzoekschrift vermelde citaat van de UN High Commissioner for Human Rights van 21 augustus 2021 en de cijfers van het aantal burgerslachtoffers tijdens de eerste zes maanden van 2021 geciteerd in het rapport van de Danish Immigration Service hebben betrekking op de burgerslachtoffers die te betreuren vielen in de maanden voor de machtsovername in augustus 2021 en in de dagen na de machtsovername en kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op bovenstaande analyse van de situatie in de maanden na de machtsovername en waaruit onder meer blijkt dat het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld en het aantal ontheemden significant is gedaald en dat er actueel in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar, zoals hoger toegelicht.

Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker afkomstig is van het district Behsud en verder geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in zijn regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het administratief- en rechtsplegingsdossier.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoeker in beide middelen aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker eveneens in beide middelen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET